

[Bernhard Baunsgaard]

sagen. Jeg tænker her på forholdene omkring Tvindskolerne. Derfor er det godt, at vi nu får lejlighed til at drøfte disse ting i form af et lovforslag.

Må jeg først sige lidt om dette med at begrænse antallet af sager, der ender ved højesteret, og dermed forkorte den tid, man skal vente på den endelige afgørelse. Der er først alle de sager, som vi vel kan kalde »mere ordinære funktionærsager«. Jeg synes, det er i orden, at man lader dem begynde ved byretten, også i Storkøbenhavn, og at der derefter normalt kun er mulighed for at appellere til landsretten. Sådan er det ude i det øvrige land, og det er i orden.

Jeg vil også gerne se på, om vi kan stoppe de almindelige kære- og ankesager før højesteret. Der er ét område, hvor jeg med det samme vil sige, at jeg ikke mener, det vil være rimeligt at gennemføre, at man normalt ikke – selv om det kun sker i hovedstadens område – kan appellere til højesteret, og det er konkursagerne. Den lovgivning, vi har på konkursområdet, er så skrøbelig og så brøstfædig, at jeg er overbevist om, at der ved brugen af den sker ting, som ikke burde ske i en retsstat. Jeg tænker her ikke alene på, at Bøje Nielsen har måttet finde sig i, at et maleri blev vurderet til 40.000 kr. af folk, der ikke havde særlig forstand på det, og derefter kunne sælges i udlandet til ¾ mill. kr. Jeg tænker også på de mange sager, hvor fast ejendom er blevet solgt til under vurderingsprisen, og enhver, der ved, hvordan vurderingen forholder sig til den reelle værdi af fast ejendom, erkender, at et eller andet må der være galt. Derfor kan jeg ikke i dag gå ind for dette.

Derefter kommer vi til det, som jeg især var glad for at vi fik lov at drøfte her i salen, nemlig spørgsmålet om brugen af politiprovokatorer. Vi har ikke noget dækkende udtryk, blev der sagt. Nej, men så må vi jo bruge en oversættelse af den franske benævnelse, og det er politiprovokatorer. Som generel holdning til det vil jeg sige, at jeg ikke mener, at man bør tillade politiet at bruge politiprovokatorer. Der er sager, hvor det kan være rimeligt, sager, som i forvejen ifølge anden bestemmelse er undtaget – det er kapitlerne 12 og 13, der drejer sig om statens sikkerhed og selvstændighed. Det er klart, at her må man kunne bruge helt usædvanlige regler, og jeg kan ikke på andre områder på

forhånd give tilsagn om, at vi vil gå ind for politiprovokatorer. Vi vil naturligvis gerne drøfte det i udvalget. Skulle der være enkelte områder – jeg tror, at SFs ordfører formulerede det som »international narkokriminalitet« – vil jeg gerne drøfte dette i udvalget, men jeg kan ikke på forhånd sige, om det overhovedet vil være rimeligt.

Det må jo være oplagt, at hvis dette lovforslag falder, så kan politiet ikke mere bruge politiprovokatorer undtagen i de sager, som jeg nævnte: statens selvstændighed og sikkerhed.

Så er der spørgsmålet om advokater. Den radikale holdning er, hvis et flertal tillader brugen af politiprovokatorer, at der under alle omstændigheder må udpeges en advokat til at varetage interesserne for den, det går ud over.

Så er der spørgsmålet om indgreb i meddelelseshemmeligheden. Jeg vil gerne til drøftelse af det have lov til at citere lidt fra den betænkning, nr. 1023, som danner baggrund for det, vi drøfter her, beskyttelsen af meddelelseshemmeligheden. Der siger udvalget – strafferetsplejeudvalget:

»Der er i udvalget enighed om, at der for politiets foretagelse af indgreb i meddelelseshemmelighed generelt set bør sættes snævre grænser. Adgangen til frit at kunne give udtryk for sine tanker i skrift og tale over for andre mennesker, uden at uvedkommende, herunder offentlige myndigheder, gør sig bekendt med indholdet, må anses som en fundamental rettighed for den enkelte. Rettigheden er endvidere af væsentlig betydning for vort samfundssystem, hvorfor også almene hensyn tilsiger beskyttelse heraf.

Den omstændighed, at den eller de personer, som indgrebet rammer, ikke direkte mærker noget hertil, gør ikke indgrebet mindre betænkeligt. Tværtimod øger indgrebets karakter af en hemmelig foranstaltning behovet for at sætte snævre grænser for dets anvendelse. Det er også vanskeligt for offentligheden at skaffe sig overblik over, i hvilket omfang indgrebet faktisk benyttes.«

Dette kan ethvert folketingsmedlem bestemt underskrive. Disse ord, der står på siderne 51 og 52 i betænkning nr. 1023, synes jeg er gode at have i tankerne, når folketingsbehandlingen af dette forslag om, hvordan indgrebene skal ske.